

гр.Перник, 17 ноември 2014 г.

Административен съд – Перник, в публично заседание проведено на единадесети ноември през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при секретаря Е.В., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 483/2014 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по повод жалба на Е.П.Е.***, в качеството на председател на управителния съвет на етажна собственост, с адрес: гр.П.***, против отказано финансиране за предоставяне на възстановителна помощ по реда на р.IV от ПОДМКВПМС, във връзка с възстановяване последици от природно бедствие от 22.V.2012 г. Жалбоподателят е представил жалба, в която са отразени всички основания за оспорване по чл. 146 АПК. В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуален представителния орган. Да се постанови нов акт по същество на искането, като се вземе предвид заключението на вещо лице, изготвило допуснатата от съда СТЕ и съобразно уточнения с молба, депозирана в хода на производството по делото.

Ответникът по жалбата - Междуведомствена комисия за възстановяване и подпомагане при Министерски съвет на Република България не взема отношение

Административен съд Перник, като обсъди доводите на страните във връзка с представените доказателства, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в удължения срок по чл. 140, ал. 1 от АПК и от лице, иницирало производство пред компетентния орган, със заявление за оценяване на щети, засегнали сграда, чиито собственици са упълномощили жалбоподателя за представителство в настоящия процес. Жалбоподателят е подавал заявление до кмета на община Перник за откриване на процедура по чл. 27 и сл. от Правилника. Видно от съдържанието на оспорваното решение на МКВП при МС, същото съставлява отказ да се предостави възстановителна помощ, във връзка с преодоляване на последиците от земетресението на 22.V.2012г., тъй като административния орган е приел, без да изложи самостоятелни мотиви, защо не следва да се подпомага възстановяването на щети, засегнали общи части на жилищни сгради, в които има преобладаващо имоти – частна собственост. В мотивите към предложенията за предоставяне на възстановителна помощ на определени категории пострадали хора от Пернишки регион, в т. 2 е отбелязано, че ПОДМКВП не урежда хипотеза, за подпомагане възстановяването на общи части от сгради ЕС. Като подкрепящ аргумент се посочва ЗУЕС, който е устройствен нормативен акт, уреждащ отношенията в ЕС и правоотношения, по които страна е ЕС, стига да се вмести в правилата по ЗУЕС. Мотивите, към оспорваното решение да не се отпуска възстановителна помощ са неясни и не може да се направи категоричен извод, за това, до каква степен акта на комисията е съобразен с нормативната уредба. Определено МКВП е постановила актовете си на основание чл. 56, ал. 1, т. 4 от ЗЗБ. Нито в Закона, нито в ПОДМКВП има разписани правила за това, кои са обектите на предоставяне на помощ за подпомагане и възстановяване на помощ. Меродавна в случая, би била общата разпоредба на чл. 55 ал. 1 от ЗЗБ, пр. първо - Подпомагането и възстановяването при бедствие включва предоставянето на неотложна и възстановителна помощ на пострадалите лица. Етажната собственост е сбор от индивидуални собственици, но това не включва ЕС в “пострадалите лица”. Тъй като единствения компетентен орган да приема или извършва оперативни действия по предоставяне на възстановителна помощ е Комисията, която има свои правила на работа и взема решения в тази връзка, съдът не се счита обвързан от взетото

решение по същество, което е съобразено най-вече с ограничения бюджет, който се отпуска в бедствени ситуации.

Като индивидуален административен акт отказът, описан под № 2037 от Приложение № 2 към т. 5 от протокол на МКВП от 11.ІІ.2013 не отговаря на изискуемата от АПК структура и форма. Самата т. 5 от Протокол 1, в частта за етажната собственост, е лишена от мотиви. В случая мотивната част и в доклада и в изготвените към решението и приложението мотиви са толкова лаконични, че дори да са правилни по същество, за съда е невъзможно да разбере каква точно е била волята на органа при постановяване на оспорвания акт - отказът. Не е ясно каква е относимостта на ЗУЕС към акт на орган, който е строго ограничен в правоприлагането, по причина, че е обвързан от ЗЗБ и Правилника. Това са нормативните актове, при условията на които се предоставя възстановителна помощ при строго определени и ограничени условия. Самата методика по предоставяне на възстановителна помощ е предмет на преценка от самия орган и на основание приетите от него правила за предоставянето ѝ, органа се обвързва с тях и не може да ги нарушава. Спорното правоотношение – искане от физическо лице, което се представя за домоуправител, без да представя доказателства за това, за предоставяне на възстановителна помощ за пълно възстановяване на щети от природно бедствие от 22.V.2012 г. на жилищна сграда, в която не е ясно колко индивидуални собственици има и дали там е формирана етажна собственост, е дали следва да се реши по ЗЗБ и Правилника или е регламентирано от ЗУЕС, в цялост, както приема Комисията. Не е ясно кой, според Комисията е меродавният нормативен акт, уреждащ спорното правоотношение и дали Комисията при приети от нея правила следва да приема такива искания. Мотивирането с цял Закон, както е мотивирала отказът комисията е незаконосъобразно и неправилно. ЗУЕС не е мотив, ЗУЕС е нормативен акт, йерархично подреден след Конституцията. Този Закон е със структура съобразена със ЗНА, и ако мотивировката следва този закон, тя трябва да е конкретизирана към определена негова разпоредба. След като органа е взел решение за приложимия нормативен акт, той трябва да се аргументира дали искането е основателно или неоснователно, допустимо или недопустимо спрямо приложимата норма и в тази връзка да изложи мотиви, като обсъди и доказателствата, с които е подкрепено искането.

След като Комисията е обвързана от обща нормативна разпоредба, няма изключване и необжалваемост на актове на Комисията, отнасящи се до сгради в режим на ЕС, се дължи произнасяне по заявлението на ЕС, която се представлява от жалбоподателя. В случая при липсата на фактически и правни основания за издаване на отказът, законосъобразно следва да мотивира съда, че оспорваният отказ е незаконосъобразен, на основание чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, поради нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, и на чл. 35 от АПК. Правно релевантните факти при проверка на законосъобразността на административния акт са тези, посочени от органа като основание за издаването. Съдебната инстанция по същество преценява законосъобразността на обжалвания административен акт на базата на съдържащите се в него фактически основания за издаването му (чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК), като проверява дали те действително са се осъществили и ако са се осъществили следват ли от тях по силата на правна норма разпоредените правни последици. Т. е. - законосъобразността на административния акт се преценява въз основа на фактите, посочени в него, които съдът не може да допълва или заменя. В конкретния казус в производството пред решаващия съд за първи път са въведени фактически твърдения и са представени писмени доказателства, които не са предмет на административното производство и по този начин самата жалба е неотнositима към производството, което се развива пред административния орган. Тъй като отказът на администрацията да разгледа заявлението по същество е постановен при съществени процесуални нарушения, липсва процедура по същество на заявлението и се налага отмяната му. В тази връзка следва да се знае от оспорващия, стига да е бил с доказана

процесуална легитимация, че реалните щети, понесени според него от сградата или от който и да било индивидуален собственик не се репарират, тъй като държавните институции не са обвързани или задължени да удовлетворяват подобни искания, разписани в бланката на жалба, раздавана от общинската администрация. Възстановителна помощ не е пълно възстановяване на щети, а е своеобразно подпомагане, до определен, зависещ от бюджета на държавата размер на средствата.

Липсата на фактически основания в оспорвания отказ е нарушение на чл. 59, ал. 1 АПК относно изискването за мотивираност на административния акт. Неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е основание за отмяна на административния акт, т. к. мотивирането на административните актове е изискване за тяхната законосъобразност и необходимо условие за осъществявания контрол от страна на съда върху дейността на административния орган по издаването на акта (Арг.: чл. 145, ал. 1 АПК). Административният акт, в случая, отказ, следва да съдържа на първо място фактическите основания за неговото издаване. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган е счел, че са налице материалноправните предпоставки за упражняване на предоставената му от закона компетентност да уважи или не отправено до него искане. Съдът споделя отчасти установената практика, че за съответствието на индивидуалния административен акт, бил той и отказ, с изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК е достатъчно същият да съдържа конкретни факти и фактически установявания, от които да се изведе правното основание за издаването му, но в случая за подобна индигия не може да се мисли.

Нарушаването на императивното изискване за форма на акта по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК е абсолютно основание за неговата отмяна.

На основание изложеното, съдът намира, че е налице изцяло опорочена процедура. Предмет на оспорването е немотивиран или мотивиран на неустановимо или неотнотосимо правно основание отказ, който подлежи на отмяна. Тъй като не може да се приеме, че административния орган се е произнесъл по същество, преписката следва да се върне на МКВП за ново разглеждане, като процедурата следва да се съобрази по допустимостта на искането и след това по неговата основателност. Следва да се съпостави от административния орган и заключението на СТЕ, според което щетата е в размер на 25458,95 лева. При обсъждане основателността на заявлението, ако е налице такава, тази оценка не е от решаващо значение, тъй като заключението е прието от съда две години и половина след природното бедствие, но за пълнота следва да се съобрази, ако административния орган намери основания за постановяване на позитивен за оспорващ(ия)/ите/ административен акт. Представените пред съда писмени доказателства за извършвани разходи не се обсъждат, и не оказват влияние на правните изводи, тъй като не са в пряка връзка с основанието, на което би следвало, евентуално да се отпусна възстановителна помощ.

Съдът следва да възложи в тежест на административния орган и направените в производството деловодни разноски в размер на 200 лева – депозит за в.л. и 200 лева – адвокатско възнаграждение, което е реално и доказано извършено плащане.

Във връзка с изложеното, съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ изцяло по оспорването на Е.П.Е.***, в качеството на председател на управителния съвет на етажна собственост, с адрес: гр. П.*** по приложение № 2 по т. 5 към Протокол № 1/11.П.2013 г., с което е отказано предоставяне на възстановителна помощ за подпомагане и възстановяване на общи части от етажна собственост на посочения адрес, засегната от природно бедствие.

ВРЪЩА делото, като преписка за ново разглеждане и произнасяне на МКВПМС.

ОСЪЖДА МКВПМС да заплати на Е.П.Е.***, в качеството на председател на управителния съвет на етажна собственост, с адрес: гр. П.***- 400 лева, деловодни разноси.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението до страните пред ВАС с касационна жалба.

Съдия: /п/